

פרק עשירי

1א אין ב'רתינ ברית לעובדי עבודה זרה שנועשה עמהן שלום ונניח אותם לעבדם, שנאמר: "לא תכרת להם ברית" (דברים יב, ב), אלא יחזרו מעבודתה או יתרגו. ואסור לרחם עליהם, שנאמר: "ולא תחנם" (שם). לפיכך, אם ראה גוי עובר עבודה זרה אוכד או טובע בנהר – לא יעלנו; ראהו לקוח למות – לא יצילנו. אבל לאבדו בידו או לדחפו לבור וכיוצא בהם – אסור, מפני שאינו עושה עצמו מלחמה.

2א במה דברים אמורים? בגוי. אבל מסרי ישראל להמינים והאפיקורסין – מזהה לאבדן ביד להורוין עד באר שחת, מפני שהן מצוין לישראל ומסרינ את העם מאחרי יי, כיושע הנוצרי ותלמידיו וצדוק ובייתוס ותלמידיהו, שם רשעים ירקב.

ב מקאן אתה למד שאסור לרפאות עובדי עבודה זרה אפלו בשכר. ואם היה מתירא מהן או שהיה חושש משום איבה – מפא בשכר אבל בחנם אסור. וגר תושב – הואיל ואתה מזהה להחיותו, מרפאני אותו בחנם.

1ג אין מוכרין להם בתים ושדות בארץ ישראל; ובסוריה מוכרין להם בתים, אבל לא שדות. ומשכירין להם בתים בארץ ישראל, ובכד שלא יעשם שכונה, ואין שכונה פחותה משלושה. ואין משכירין להם שדות; ובסוריה משכירין להם שדות. ומפני מה החמירו בשדה? מפני שיש בה שתים: מפקיעה מן המעשרות, ונותן להם חניה בקרקע.